

JAZZFLITS

DE JAZZNIEWSBRIEF

14 januari 2007
5de jaargang, nummer 1

NIEUWSSELECTIE

PARADOX BEWONDERT GREETJE BIJMA

Wie rond de kerst zijn familie wil ontlopen kan al jaren terecht bij het door saxofonist Paul van Kemenade georganiseerde 'Stranger than Paranoia'-festival in Tilburg. Op de veertiende editie viel er weer te genieten van een keur aan bijzondere optredens, zoals een solo-optreden van stemkunstenaar Greetje Bijma (foto), die 27 december een volle Paradox in ademloze bewondering achterliet. (Foto en tekst: Tom Beetz)

VPRO/BOY EDGAR PRIJS 2007 VOOR BERT VAN DEN BRINK

Pianist Bert van den Brink krijgt de VPRO/Boy Edgar Prijs 2007, de belangrijkste in Nederland op het terrein van de jazz en geïmproviseerde muziek. Van den Brink ontvangt 12.500 euro en mag in het najaar een tournee langs de Nederlandse jazzpodia maken. De prijsuitreiking is 11 april in het Bimhuis te Amsterdam.

De jury van de Boy Edgar Prijs bestond dit jaar uit Bob Hagen (St. Jazz Impuls), Melchior Huurdeman (VPRO), Dirk Koppes (Carp), Rob van Loo (Jazzclub Jazz Affairs, Hoorn) en Lidwien Vork (Beauforthuis). Zij prijzen de winnaar om zijn oorspronkelijkheid: "Zijn spel is direct herkenbaar, iets wat alleen de groten in de jazz weten te bereiken."

[...vervolg op pagina 2](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pag 1
Boekbespreking	pag 7
Platenrecensies	pag 8
Concertverslagen	pag 11
En verder	
- Hoe 'big' is een bigband? (Lex Lammen)	pag 5
- Lüdeke Straightahead (Jaap Lüdeke)	pag 6
- In Memoriam Ahmet Ertegun (Han Schulte)	pag 12
- Jazzradio Top 10	pag 13
- Radioprogramma-overzicht	pag 14
- Steve Coleman (Paul Blair)	pag 15

LAATSTE NIEUWS - - - MICHAEL BRECKER OVERLEDEN

Bij het sluiten van deze JazzFlits bereikte ons het bericht dat saxofonist Michael Brecker 13 januari te New York in een ziekenhuis aan leukemie is overleden. Brecker was 57 jaar oud.

'VLAAMSE JAZZ MOET JAARLIJKS TWEE MILJOEN KRIJGEN'

De Vlaamse overheid moet de Vlaamse jazz jaarlijks met twee miljoen euro ondersteunen. Dat is de eerste aanbeveling van onderzoeker Simon Korteweg in zijn rapport 'Meer armsgang voor jazz'. Het rapport werd in opdracht van de Vlaamse gemeenschap gemaakt en eind vorig jaar gepubliceerd.

Korteweg signaleerde tijdens zijn onderzoek een aantal positieve ontwikkelingen. Een nieuwe generatie Vlaamse jazzmuzici is in 2002 definitief doorgebroken en de belangstelling van het publiek groeit, ook onder jongeren. Lag in de jaren 1950 tot 1980 het zwaartepunt van de Belgische jazz in Wallonië, nu is het Vlaanderen dat de toon aangeeft.

[...vervolg op pagina 3](#)

RUIM 250 JONGE JAZZMUSICI BIJ DERDE PRINSES CHRISTINA JAZZ CONOURS

Meer dan 250 jonge jazzmuzikanten namen 16 en 17 december deel aan het derde Prinses Christina Jazz Concours in het Bimhuis en het Muziekgebouw aan 't IJ te Amsterdam. Als te doen gebruikelijk kregen alle finalisten (zeven ensembles/solisten en drie bigbands) een prijs.

De jury had dit jaar volgens de organisatie een lastige klus: "Improvisatie stond hoog op de agenda en de talloze solisten, combo's en bigbands stelden niet teleur." De prijzen werden in vier categorieën uitgereikt. Ze varieerden van een optreden in het Bimhuis (The New Arrivals), een radio-uitzending bij de NPS (AM Sextet), een demo-opname voor een cd (de Jazzfocus Big Band) en een optreden tijdens het North Sea Jazz Festival 2007 (hoornist Morris Kliphuis) tot een masterclass, een studiereis naar New York, cd-bonnen en kaartjes voor het Bimhuis. De uitblinkende 18-jarige gitarist Gideon Hamburger ontving de Extra Prijs (een Summer-school in het kader van het North Sea Jazz Festival 2007). en tot slot kreeg een tiental deelnemers nog een Aanmoedigingsprijs. Het concours werd afgesloten met een optreden van Benjamin Herman en de New Generation Big Band.

JAZZFLITS nummer 2 staat 28 januari op www.jazzflits.nl

PODIA

PETER BEETS TRIO EN IZALINE CALISTER LIVE IN 'T SPEELHUIS TE HELMOND

In 't Speelhuis in Helmond trad 23 december 2006 het Peter Beets Trio op met zangeres Izaline Calister (foto). Voor de pauze speelde de virtuoze Peter Beets (foto) in een trio met Frans van Geest (b) en Gijs Dijkhuizen (dr). Na de pauze begeleidde dit drietal zangeres Izaline Calister. De Antilliaanse vertolkte energiek en charismatisch Gershwins 'Porgy en Bess'. Het publiek amuseerde zich zichtbaar en keerde tevreden huiswaarts.

(Foto en tekst: Jan Klupper)

VIJF UTRECHTSE JAZZPODIA BUNDELEN HUN KRACHTEN IN DE VIJFDE VERDIEPING

Onder de noemer 'De Vijfde Verdieping' gaan vier concertpodia in de provincie Utrecht naast de reguliere programmering een gezamenlijke jazzprogrammering maken. De podia, Artishock (Soest), Het Beauforthuis (Austerlitz), Borra (Amersfoort) en het SJU Jazzpodium (Utrecht), hopen door de samenwerking meer (uitdagende) speelmogelijkheden aan musici te kunnen bieden en meer publiek te trekken.

De Vijfde Verdieping richt zich op mensen die weinig met jazz op hebben: van cultureel geïnteresseerde lezers van kwaliteitskranten tot jonge MTV- en TMF-kijkers. Er komen twee componistenseries, een programma voor jong improvisatietalent (Carte Blanche Junior) en een programma waarbij een musicus van naam (onder meer) dwarsverbanden legt met andere kunst disciplines, musici en het onderwijs (Artiest in Huis). Voor de componistenserie wordt twee keer per seizoen een componist uitgenodigd (van wie in ieder geval één woonachtig is in de provincie Utrecht) voor het geven van concerten op de vier provinciale podia. Carte Blanche Junior is speciaal bedoeld voor jong improvisatietalent uit de provincie Utrecht. Jonge starters krijgen zo de kans ervaring op te doen op verschillende podia. Er zal worden samengewerkt met het Utrechts Conservatorium. Bij Artiest in Huis wordt een musicus van naam gevraagd behalve concerten ook masterclasses en clinics te verzorgen en daarbij samen te werken met lokale musici.

(www.devijfdeverdieping.nl)

OVERIG

BRITSE JAZZ GOED VOOR JAARLIJKSE OMZET VAN 130 MILJOEN EURO

In de Britse jazz gaat jaarlijks zo'n 130 miljoen euro om. Bijna de helft hiervan komt uit de verkoop van cd's en ongeveer een kwart uit die van concertkaartjes. Deze cijfers zijn te vinden in het rapport 'The value of jazz in Britain', dat in december 2006 werd gepubliceerd.

Het onderzoek 'The value of jazz in Britain' werd in opdracht van Jazz Services Ltd gedaan door de Universiteit van Westminster. Voor het rapport werden de jaren 2004 en 2005 onder de loep genomen. Jazzliefhebbers kochten in 2004 voor ongeveer zestig miljoen euro aan platen, waarvan het grootste deel werd uitgegeven aan heruitgaven, verzamelcd's en enkele bestsellers. Onafhankelijke Britse (muzikanten)labels verkochten van een paar honderd tot een paar duizend exemplaren van hun cd's. De inkomsten uit cd-royalties zijn beperkt (ca. 7,5 miljoen euro). Ook voor componisten, want jazz-cd's worden nauwelijks op de radio gedraaid. Alleen de publieke zenders BBC 2 en 3 zenden nog concertopnamen en jazzplatenprogramma's uit.

Het onderzoek heeft een groeiende belangstelling voor jazzconcerten geconstateerd. In het Verenigd Koninkrijk gingen ongeveer drie miljoen mensen in 2005 naar jazzconcerten. Veelal waren dat mannen van middelbare leeftijd uit de hogere welstandsklassen. De harde kern van het jazzpubliek wordt op vijfhonderdduizend liefhebbers geschat. De sector jazzeducatie is goed voor een omzet van circa achttien miljoen euro. In dit bedrag zijn begrepen: jazzstudenten en hun leraren in het gehele onderwijs, 'summerschools' en privélessen. Het jazzonderwijs is ook een bron van inkomsten voor makers van lesmateriaal (boeken en cd's).

Voor het onderzoek zijn tweeduizend jazzmusici ondervraagd. De helft van hen woont in Londen en Zuid-West Engeland. Een derde van de jazzmusici speelt alleen jazz. De rest is ook actief in andere muzieksoorten. Het inkomen van de onderzoeksgroep komt voor de helft uit optredens en voor bijna een kwart uit lesgeven. Parttime musici zijn vooral in bigbands en de traditionele jazz te vinden. Ongeveer driekwart van de musici verdient minder dan het gemiddelde Britse inkomen van zo'n 30.000 euro. Piano en saxofoon zijn de meest bespeelde instrumenten. Van de respondenten was 14% vrouw en in veruit de meeste gevallen dan zangeres. Blanke musici domineren de jazzscene. Van de jazzmusici is 70% tussen de 35 en 65 jaar.

VERVOLG PAGINA 1

BOY EDGAR PRIJS BERT VAN DEN BRINK

"Qua spel herkenbaar, qua stijl onherkenbaar: weinigen kunnen zich muzikaal zo als een kameleon tonen, zonder aan karakter en zeggingskracht in te boeten. Van den Brink so-leert niet vanuit een bepaalde stijl, maar vanuit de melodie." Ook geven ze hoog op van Bert van den Brink as begeleider: "Van den Brinks kracht ligt in zijn opperste concentratie, in zijn vermogen de solist aan te vullen, van een verrassend tengeluid te voorzien. Niemand luistert zo goed als Bert van den Brink."

OVERIG VERVOLG

TOEZICHTHOUDER WENST MEER JAZZ VAN EIGEN BODEM OP CANADESE JAZZRADIO

Als het aan de mediatoezichthouder CRTC ligt, wordt het aandeel van Canadese producties in de programmering van de Canadese jazz- en bluesradiostations verdubbeld tot 20%. De maatregel dient ter ondersteuning van de ontwikkeling van nationale artiesten.

Die nationale artiesten kunnen nu nauwelijks opboksen tegen hun Amerikaanse collega's, zo heeft de CRTC vastgesteld. De Amerikanen krijgen veelal flinke ruggesteun van hun platenmaatschappij en dat ontberen de Canadezen. CRTC stelt ook voor om het aandeel Canadese live-jazz op de zenders van 10% naar 25% van de wekelijkse zendtijd te verhogen. De stations zullen verder naar rato van hun inkomsten moeten bijdragen aan een fonds ter stimulering van Canadese producties. Voor popstations verandert er niets. Hun percentage Canadees product kan op 35 blijven staan, om zo niet-gereguleerde satellietstations het hoofd te kunnen blijven bieden.

VERVOLG PAGINA 1

MEER ARMSLAG VOOR DE VLAAMSE JAZZ

Toch slaagt de jazz er volgens de onderzoeker niet in om los te komen van de 'enigszins' marginale positie binnen het cultuurleven. Hij noemt de 'interne huishouding' van de jazz erg 'schraal'. Hoewel de scene zich vooral bevindt in Brussel, is daar geen toonaangevend podium. Ook lukt het de meerderheid van de jazzmusici niet om rond te komen van het spelen van hun muziek. En bij de Vlaamse podia die op eigen kracht regelmatig jazz brengen is meestal sprake van een wankel of zelfs noodlijdend bestaan. Om werkelijk tot bloei te komen, zou de jazzsector als geheel veel meer tijd en energie moeten steken in professionalisering en profilering, zo stelt Korteweg.

De ontwikkeling van het publieksbereik van de jazz vertoont een stijgende lijn in Vlaanderen. Het jazzpubliek maakt ongeveer elf procent uit van het totaal aantal bezoekers in de muzieksector. In 2007 krijgt de jazz 700.000 euro subsidie, drie procent van het totale muziekbudget van de Vlaamse overheid. Korteweg vindt dat die subsidie jaarlijks twee miljoen euro moet bedragen, zo'n elf procent van het budget. Dat spoort met het aandeel bezoek en het bedrag dat de Nederlandse overheid per inwoner aan jazz uitgeeft. Het extra geld moet bijvoorbeeld naar 'werkplaatsen', broedplaatsen voor jazztalent en podia. Voor wat dat laatste betreft wijst Simon Korteweg op het succes van de Nederlandse Regeling Kleine Podia. De Vlaamse minister van Cultuur, Anciaux, heeft vorig jaar al laten doorschemeren dat er binnen zijn begroting ruimte voor verhoging van de budgetten voor jazz is.

Onderzoeker Simon Korteweg was onder meer criticus van Het Parool, redacteur van het blad Jazzwereld en voorzitter van de Stichting Jazz in Nederland. Tegenwoordig is hij bestuurslid van de Dutch Jazz Connection.

*Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.*

NIEUWSFLITSEN

Toots Thielemans – Toots Thielemans gaat weer optreden. Naar verwachting staat hij op 18 januari weer op het podium in de Zuiderkroon te Antwerpen. Thielemans moest begin oktober op doktersadvies zijn Belgisch/Nederlandse tournee onderbreken.

Oscar Klein – De Zwitserse trompettist Oscar Klein is 12 december overleden. Hij was 76 jaar. Klein, die geen muziek kon lezen, maakte bijna tweehonderd platen en was gespecialiseerd in oude jazz, dixieland, swing en blues. De trompettist begon zijn professionele loopbaan na de oorlog in Wenen. Hij speelde daar met Joe Zawinul in Fatty George's Band. Rond 1960 was de trompettist lid van de Dutch Swing College Band. Oscar Klein speelde verder met onder anderen Wild Bill Davison, Bill Coleman en Dexter Gordon.

JazzMode – Het Verenigd Koninkrijk is sinds eind 2006 een webzender met jazz rijker. Het station heet JazzMode en heeft als doel de Britse jazz te promoten. Ook wordt veel internationaal materiaal gedraaid. Verder worden musici in de studio uitgenodigd om over hun muziek te praten. "This we hope will add to the development of listeners of all ages who wish to appreciate and understand the art of jazz", aldus de website van het nieuwe station. De zender is te beluisteren via www.jazzmode.net.

Herman Leonard – Tweehonderd foto's van Herman Leonard zijn gebundeld in de uitgave 'Jazz, Giants and Journeys: The Photography of Herman Leonard'. Leonard is onder meer bekend van zijn zwart-wit foto's van Billie Holiday, Miles Davis en Duke Ellington. Het boek bevat foto's met uiteenlopende onderwerpen en wordt ingeleid door Quincy Jones. Herman Leonard werkt en woont in Los Angeles sinds hij door de orkaan Katrina werd verdreven uit New Orleans.

Midem – Claude Nobs, oprichter en jarenlange leider van het Montreux Jazz Festival, krijgt tijdens de komende Midem een prijs voor zijn levenswerk. Manfred Eicher mag als baas van ECM het 'Label of the Year'-predikaat in ontvangst nemen. Midem is een van de belangrijkste muziekbeurzen ter wereld en wordt van 21 tot 25 januari te Cannes voor de 41ste keer gehouden.

The Hague Jazz – De Grote Markt, het Plein en diverse theaters zullen 16 mei 2007 in Den Haag het decor vormen voor optredens van artiesten die twee dagen later op het festival The Hague Jazz zullen staan. Ook podia in Scheveningen nemen deel aan de 'preview'. The Hague Jazz wordt 18 en 19 mei gehouden op elf podia van het Haagse WFCC, het voormalig Congresgebouw. (www.thehaguejazz.com)

Ornette Coleman – Saxofonist Ornette Coleman krijgt een 'Lifetime Achievement Award' van de Recording Academy, organisator van de jaarlijkse Grammy Award-uitreiking. De prijs wordt hem toegekend vanwege zijn 'lifelong artistic contribution'. Coleman ontvangt de prijs op 11 februari in Los Angeles.

OVERIG VERVOLG

WERELDWIJD GROTE BELANGSTELLING VOOR DEENSE JAZZ

De belangstelling voor Deense jazzformaties is wereldwijd groot. Dat zei Kaare Emtoft, directeur van de Deense Jazz Federatie op 19 december in The Copenhagen Post. Zijn belangenorganisatie organiseerde de laatste drie jaar zo'n zeventig buitenlandse concerten, maar er is een veel groter potentieel, beweert hij.

De buitenlandse concerten worden financieel ondersteund door het ministerie van Cultuur. Dat fourneerde hiervoor de laatste drie jaar in totaal zo'n 35.000 euro aan middelen. Wordt die bijdrage gecontinueerd, dan kan volgens Emtoft een solide basis voor de Deense jazz in het buitenland worden gelegd. Eerder is dat met hulp van het ministerie ook met Deense rockformaties gelukt en de Deense jazz heeft volgens hem eenzelfde potentieel. Op een gegeven moment ontstaat een sneeuwbal-effect, zo verwacht hij: "As soon as we come out and make an impression, demand will grow. After that, we expect demand for Danish jazz to grow so much that our role as a support partner becomes superfluous."

NOG VEEL ONBETAALDE REKENINGEN BIJ HAAGSE PURE JAZZFEST

Tal van jazzartiesten, geluidstechnici en impresariaten krijgen nog geld van de organisatie van het eerste Haagse Pure JazzFest, aldus NRC Handelsblad van 3 januari. Het festival, dat in augustus plaatsvond, sloot met een tekort van 'een paar ton' op een begroting van een miljoen euro.

Publiekstrekker trompettist Terence Blanchard kreeg wel betaald. Hij eiste zijn gage vooraf. Belangrijkste oorzaak van het tekort was de tegenvallende opkomst. Maar vijfduizend bezoekers passeerden de kassa van de driedaagse, onder wie veel tegen een verlaagde entreeprijs. De organisatoren willen het tekort in 2007 en 2008 terugverdienen. Of het zover komt is mede afhankelijk van de gemeente Den Haag, die zes ton subsidie toezegde voor een periode van drie jaar. Ambtenaren toetsen de festivalbegroting 2007 op zijn realiteitswaarde. Het festival heeft nog geen boze schuldeisers aan de deur gehad. Volgens het NRC omdat de musici het festival een warm hart toedragen, maar ook omdat de kosten van juridische stappen niet opwegen tegen de te verdienen gages. Festivalorganisator Michael Verekamp weigert achteraf van een 'roekeloze' begroting te spreken, maar erkent dat hij de aantrekkingskracht van het festival overschat heeft.

JAZZRADIO OP INTERNET

WWW.JAZZANDBLUES.ORG

NIEUWSFLITSEN

Billboard Top Jazz Artists – Een blik op de jaarlijst Top Jazz Albums van Billboard leert dat de vocalisten Michael Bublé en Diana Krall in de VS de best verkopende artiesten van het jaar 2006 waren. Goede derde is trompettist Chris Botti. Ook de cd's van Madeleine Peyroux gingen in grote getale over de toonbank. De kassabel rinkelde verder meer dan gemiddeld voor 'Ray Sings, Basie Swings', het postuum gemaakte album van Ray Charles en 'At Carnegie Hall' van Thelonious Monk en John Coltrane.

Henk Mommaas - In een oplage van tweeduizend stuks verkoopt kunstenaar Henk Mommaas prints van zijn schilderijen van Miles Davis, John Coltrane, Charlie Parker, Bill Evans, Duke Ellington, Chet Baker, Cecil Taylor, Ornette Coleman, Elvin Jones, Thelonious Monk, Cannonball Adderley en David Liebman. De prints zijn te bestellen via zijn website www.globaljazzartcollection.com.

Ella Fitzgerald - Een postzegel van de Amerikaanse postzegen met een beeltenis van zangeres Ella Fitzgerald is 10 januari in Jazz at Lincoln Center gepresenteerd. Haar portret is de dertigste zegel in de reeks Black Heritage. Naar aanleiding van het succes van 'Ray Sings, Basie Swings' is bij Concord volgens eenzelfde procédé een nieuw album van Fitzgerald in de maak. Hiertoe wordt haar stem uit verstofte live-opnamen met haar trio gefilterd. Vervolgens worden daarachter nieuw opgenomen bigband-arrangementen gezet.

Cruise Control – 'Easy Cooking' heet de nieuwe cd van het kwartet Cruise Control. Bart Egeter (p), Ruud Bergamin (sax), Dan Simon (b) en Ramón Hermans (dr) namen deze cd vorig jaar zomer op. De plaat bevat merendeels eigen werk van de bandleden. Een gastrol is weggelegd voor trompettiste Ellister van der Molen. Cruise Control treedt elke eerste donderdag van de maand op in de serie JazzPlus, waarin jazz wordt gecombineerd met andere kunstuitingen. JazzPlus vindt plaats in Galerie Kralingen te Rotterdam. (www.cruise-control.info)

George Shearing – Pianist George Shearing (87) is door de Britse koningin in de adelstand verheven. Tot zijn eigen verbazing, want Shearing zei in zijn loopbaan niets anders gedaan te hebben dan wat hij het allerliefste deed. Hoewel al lang woonachtig in de VS, werd Shearing geboren in het Engelse Battersea. De pianist is ook bekend als componist van de song 'Lullaby of Birdland'. In Britse jazzkringen bevonden zich veel pleitbezorgers voor een koninklijke onderscheiding voor pianist Stan Tracey, die vorig jaar tachtig werd. Hij werd echter gepasseerd.

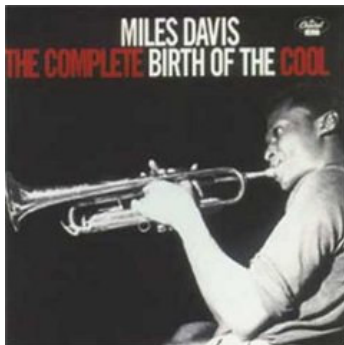
The Jazz Showcase – Chicago's oudste jazzclub The Jazz Showcase heeft eind 2006 de deuren gesloten omdat de huur is opgezegd en geen alternatieve locatie gevonden is. De club heeft 59 jaar bestaan en was na de New Yorkse Village Vanguard de oudste club van de VS. The Jazz Showcase werd nog steeds gerund door oprichter Joe Segal (80). Vrienden van de club hopen dat een benefietconcert in maart genoeg geld oplevert om een doorstart te maken.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

HOE 'BIG' IS EEN BIGBAND?

Sinds ruim zes jaar heeft de ConcertZender het programma 'Het Grote Geluid', dat besteed wordt aan bigbandmuziek. Een voor de hand liggende vraag is dan hoe groot een formatie moet zijn om zich bigband te mogen noemen. Zonder dat daar ooit internationaal overleg over is gevoerd, geldt om duister gebleven redenen dat een negenmans bezetting nog net niet en een tienmans bezetting juist net wél een bigband heet. Dat brengt de nieuwsgierige platendraaier er toe om twee op elkaar volgende Capitol-lp's (Classics vol. 1 en vol. 4) met elkaar te vergelijken. Het gaat om het Miles Davis-nonet, dat rond 1950 in New York actief was en om het Gerry Mulligan-tentet, dat in 1953 acht opnamen maakte in Los Angeles. Het Davis-nonet, steunend op de vindingrijkheid van arrangeur Gil Evans, is wereldberoemd geworden en zijn muziek is de geschiedenis ingegaan als 'The Birth of the Cool'. Revolutionair was de bezetting van trompet, trombone, hoorn, tuba, alt- en baritonsaxofoon met piano, bas en drums, waarmee Gil Evans al in het Claude Thornhill-orkest had geëxperimenteerd en die hij nu ten volle kon benutten ter ondersteuning van Davis' trompet-'lead'. New Yorkers als Kai Winding of Jay Johnson speelden bij Davis de trombonepartij, Junior Collins, Sandy Siegelstein of Gunther Schuller waren de hoornist, John Barber speelde meestal de tuba, Lee Konitz en Gerry Mulligan waren vaste krachten voor de alt- en baritonsaxofoon en de ritmesectie bestond uit Al Haig of John Lewis aan de piano, met Joe Schulman, Nelson Boyd of Al McKibbin voor bas en Kenny Clarke of Max Roach achter de drums.

'Birth of the Cool' van het Miles Davis Nonet

Ondanks de erkenning die deze combinatie genoot, was de start van de jaren vijftig voor bigbandarrangeur Gerry Mulligan niet diens gelukkigste levensfase. Voorheen had hij naam gemaakt met min of meer traditionele bewerkingen voor grote orkesten als dat van Gene Krupa, Elliot Lawrence en Chubby Jackson, maar nu moesten er nieuwe wegen ingeslagen worden om bij te blijven. Hij slaagde er weliswaar in om met een nogal ongebruikelijk samengesteld tentet van tweemaal trompet, tweemaal baritonsax (!), trombone, tenorsaxofoon, piano, bas en drums plus de maracas van een toenmalige vriendin, als de Gerry Mulligan All Stars een lp vol te spelen (zomer 1951), maar het leven in New York, met zijn dope en verdere ongeregelheden beviel steeds slechter.

Mulligan trok naar de westkust. Na de nodige capriolen kwam daar zijn pianoloze kwartet met Chet Baker van de grond en daar ook slaagde hij er in om een nieuw tentet bij elkaar te krijgen dat de voorloper zou worden van zijn latere Concert Jazz Band. Twee trompettisten vervulden de rol van Davis, een ventieltrombone kwam in de plaats van de New Yorkse schuivers, een tenor werd toegevoegd en de piano weggelaten, tenzij Mulligan besloot om die zelf te bespelen. Hoorn, tuba, alt en bariton bleven gehandhaafd, met alleen Mulligan zelf als erfgenaam van het New Yorkse negental. Het was de aangeklede versie van het Mulligan/Baker kwartet, te meer daar de leider zelf en trompettist Chet Baker het leeuwendeel van de soli naar zich toe trokken. Maar dat is nu allemaal geschiedenis en staat te lezen in de boeken, van bijvoorbeeld Jerome Klinkowitz, 'Listen: Gerry Mulligan-an Aural Narrative in Jazz' (New York, 1991).

'Walking Shoes' van het Gerry Mulligan Tentette

Terug dus naar het vergelijken van de platen. Zowel door Davis' Nonet uit New York als door Mulligans Tentette (die Franse uitgang zal hij wel mooier gevonden hebben) uit Californië werd Mulligans 'Rocker' gespeeld en bovendien een compositie van George Wallington die bij Davis 'Godchild' heet en die Mulligan annexeerde als 'Ontet'. Beluister ze na elkaar en geleidelijk wordt het verschuiven van de totaal-klink van een kleine bezetting naar het geluid van een grote bezetting duidelijk. Draai tot slot Mulligans 'Simbah' door het tentet en de latere Concert Jazz Band staat voor de deur. Natuurlijk blijft het een hachelijke zaak om muziek onder woorden te willen brengen, maar misschien lukt het als u er de ConcertZender-aflevering van Het Grote geluid - dinsdag 16 januari om middernacht op www.concertzender.nl en daarna op dezelfde website via 'uitzending gemist' - bijhaalt.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection' op www.concertzender.nl.

JAZZRADIO OP INTERNET

theJazz
DAB DIGITAL RADIO

WWW.THEJAZZ.COM

STRAIGHTAHEAD

Door Jaap Lüdeke

PARKER KREEG OPLEIDING BIJ MCSHANN

Het is goed om na de dood van orkestleider Jay McShann, op 7 december, de baanbrekende registraties van altsaxofonist Charlie Parker bij McShann nog eens te benadrukken. Tenslotte was hij de mentor van Parker. James Columbus McShann is van 12 januari 1916 en – net als Don Byas – geboren in Musgokee, Oklahoma. Hij overleed in Kansas City (KC) waar het nota bene wat de muziek betreft allemaal was begonnen. Op weg naar een oom in Omaha had hij een busstop van enkele uren in KC en besloot even naar de Reno Club te gaan waar de onbedaarlijk riffende Count Basie heer en meester was. McShann besloot in KC te blijven en formeerde zijn diverse orkesten. In 1937 meldde tiener Charlie Parker zich bij de orkestleider en begon daar de beginselen van de bebop min of meer af te ronden. Daarom zijn de opnamen 'Charlie Parker Early Bird (1940–1942) with Jay McShann and his Orchestra', tegenwoordig ook op een Stash-cd met aanvullende informatie, zo interessant. Inderdaad interessant, omdat de voorbodes van de bop goed hoorbaar verpakt zitten in onder meer drie stukken. Het zijn 'Body and Soul' van Johnny Green, 'Lady be Good' van George Gershwin en 'Cherokee' van de Brit Ray Noble. Alvorens Coleman Hawkins in 1939 zijn ultieme 'Body and Soul' vastlegde waren het een jaar eerder Roy Eldridge en Chu Berry die het al hadden opgenomen. Het gold destijds – en nog – als een moeilijk stuk dat wel werd gespeeld om collega's af te troeven. Hawkins kreeg zelfs het verwijt van collega's te horen dat er foute noten in zijn solo zaten. Overigens zette Louis Armstrong het in 1930 al op de plaat. Parker kende de versie van Roy Eldridge en leende een lick van Eldridge waarmee hij na zestien maten de brug betrad. Ook Lee Konitz was decades later niet te beroerd om die quote in herinnering te roepen. 'Lady be Good' heeft een intro dat sterk doet denken aan het begin van de beroemde versie uit 1936 op naam van de Smith-Jones Inc. Met onder anderen Basie en Lester Young. Parkers lyriek was afkomstig van Young, dat is wel duidelijk. De complexe akkoordenschema's die Parker ging gebruiken vonden wellicht hun oorsprong bij Hawkins en diens door de jaren heen gepolijste 'Body and Soul'. En McShann dan? Bij hem kreeg Parker de onmisbare bluesfeeling voorgeschoteld. Die basis zou Parker (1920–1955) tot het vroege einde in zijn muziek verwerken. De opname van 'Cherokee', zie weer 'Early Bird', stamt uit 1942. Men vermoedt dat het stuk – 64 maten lang – zonder McShann is opgenomen in Clark Monroe's Uptown House te

New York. Prachtig voorbeeld van de bebop in wording zit in het gedeelte waar Parker voor de tweede keer aan de brug begint, schitterend in de remmen gaat en zich dan gedurende zestien maten met een intrigerend nieuw ritmisch figuur op dat harmonisch zo glibberige pad begeeft. Daarna stopt de opname prompt. Het is voer voor jazzdocenten. Zelfs bij Parkers eerste bezoek aan New York in 1939 bleek hij voortdurend te schaven aan 'Cherokee'. Bovendien was het bij McShann een feature voor hem. Met dank aan z'n baas. Kennelijk was hij pas tevreden over de jarenlange verbouwing toen hij in 1945 besloot het om te dopen tot 'Ko-Ko'. Vanaf dat moment stond de bebop op de kaart. In wezen was het feest begonnen bij Jay McShann (1916–2006). In 2003, tijdens North Sea Jazz, vroeg ik hem naar zijn juiste geboortejaar. Het klopte, maar hij kon zich toch weer opwinden over de keren dat er 1909 staat geschreven. Jay McShann, hij werd 90 jaar, ruste in vrede, of werkt nu met Parker (zijn pupil) en al die anderen aan ons nog onbekende nieuwe wegen in de muziek.

BIMHUIS

TIPS

Acht jaar na hun laatste optreden zal het Podium Trio worden herenigd. Trombonist Wolter Wierbos, altsaxofonist Paul van Kemenade en gitarist Jan Kuiper zijn dus terug en gehoopt mag worden dat het drietal creatievelingen tot in lengte van jaren volle zalen zal trekken. Op 21 januari is de herstart in Het Bimhuis te Amsterdam.

En het begint er al weer goed die eerste maand van 2007: maandag 15 januari: Sanna van Vliet (vocal/piano) plus tenorist Ferdinand Povel; woensdag 17 januari: Het Metropole Orkest; donderdag 25 januari: de voortvarende saxofonist Tom Beek met onder anderen Martijn van Iterson en Karel Boehlee. Het klapstuk van de maand voor velen openbaart zich zaterdag 27 januari: met de komst van Chris Potter's Underground. En vooral niet vergeten aandacht te schenken aan Potters gitarist, Adam Rogers.

PIKANT

In Dan Morgensterns onlangs verschenen boek 'Living with Jazz' (Pantheon Books, New York) staat op pag. 329 dat 'Old Folks' van Willard Robison wel heel erg lijkt op 'I remember Clifford' dat, zoals bekend, van Benny Golson is. Hij schreef het onmiddellijk na de dood van trompettist Clifford Brown, in 1956. 'Old Folks' stamt uit 1938. Onlangs vroeg ik per e-mail of Golson daarop commentaar wilde leveren. Het antwoord laat al een paar maanden op zich wachten.

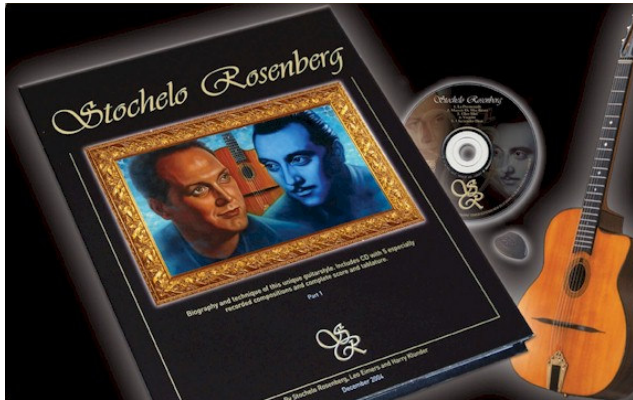
Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het wekelijkse programma 'Lüdeke Straightahead'. (ConcertZender: zaterdag 17.00 uur)

ingezonden mededeling

Iedere vrijdagavond van 22:00-24:00 uur:
jazz@vpro op de Concertzender Nieuwe Stijl.
 Te beluisteren via de kabel, digitale radio, satelliet
 én internet:
 zowel live-streaming als achteraf on demand:
www.vpro.nl/jazz

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

STOCHELO-SUCCESSEN

"Seresta was de stem van een nieuwe generatie zigeunerjazz. Het had een andere klanktoon dan de Franse zigeunerjazz en was eigenlijk niet te vergelijken met alle andere ooit opgenomen jazz manouche." Aldus de Noorse producer Jon Larsen in 1989 over de eerste cd van het Stochelo Rosenberg Trio op zijn label Hot Club Records. Hoewel de zaak muzikaal gesproken dik in orde was, had de opname nog heel wat voeten in de aarde. De drie hadden nog nooit gevlogen, dus de opnamen dienden in Nederland plaats te vinden. Er waren op religieuze traditie berustende beperkingen. Een optreden buiten de kerk of de evangelische gemeenschap was uit principe strijdig met de muziek in de Pinkergemeente. Maar uiteindelijk gingen ze akkoord onder één voorwaarde: geen optredens ter promotie van de plaat. De latere manager, Miranda Voskuyl, dochter van de man wiens studio gebruikt werd: "Stochelo had geen idee wat er zou gebeuren, wat het inhield om een cd op te nemen. Ze werden op hun plekken gezet en deden waar ze goed in waren ... spelen." Vanaf dat moment was hun opmars niet meer te stuiten en deed niemand van de hechte zigeunergemeenschap meer moeilijk over hun 'wereldse' optredens. Het contact met Larsen was tot stand gebracht door Hans Meelen. Hij leerde de familie al heel vroeg kennen en werd hun vriend, mentor, beschermheer en eerste manager. Hij was het ook die Stochelo, die totnogtoe uren achtereendoende was geweest solo's van zijn grote voorbeeld Django Reinhardt na te spelen, andere muziek liet horen. Hij nam hem mee naar de lokale omroep van Brabant, liet hem meedoen aan een kinderprogramma van de televisie en zorgde ervoor dat er een impromptu optreden werd ingelast tijdens het Django Reinhardt-festival in Samois-sur-Seine in Frankrijk. En daar was ook Jon Larsen aanwezig. De grenzen van het Hot Club de France-repertoire werden opgerekt, er waren ontmoetingen met andere artiesten als de Dutch Swing College, Rita Reys, Herman van Veen en Louis van Dijk, en internationaal met Stéphane Grappelli, de vocale groep Manhattan Transfer, de Franse gitarist Biréli Lagrène en de Deense bassist Niels-Henning Ørsted Pedersen. De Engelsman John Jeremy maakte een televisiedocumentaire en er was een optreden in de New Yorkse Carnegie Hall. Drie jaar geleden kwam er een dvd van hen uit, 'Live in Samois', en nu is er een boek.

Naast verhalen over de beginjaren en de succesvolle carrière krijgt de lezer uitgebreide informatie over de inspirerende omgeving van de Sinti-gemeenschap: er wordt altijd muziek gemaakt en er zijn altijd instrumenten voorhanden; de kinderen pakken het gemakkelijk op. Vroeger was de muziek vooral Hongaars georiënteerd, de laatste eeuw is die van Django, ook al was hij van een andere gemeenschap, de Manouche, de traditionele muziek geworden. Veel aandacht is er voor traditionele gebruiken en familieaangelegenheden: Stochelo's huwelijk, zijn kinderen; twee bladzijden zijn er ingeruimd voor een stamboom. Een bijzonder interview is gewijd aan Stochelo's speelwijze en dat is, muzikaal gesproken, het interessantst: noten lezen, plectrums, snaren, het componeren. Over het ontbreken van theoretische muziekachtergrond: "Ben je niet bang om bepaalde mogelijkheden op de gitaar te missen? – Dat zou best kunnen. Maar ik weet het niet. Ik benut de mogelijkheden die ik denk te weten. Maar het zou best zo kunnen zijn dat, wanneer ik de theorie had geleerd, er nieuwe deuren voor me open zouden gaan. Het heeft echter nooit aan me geknaagd."

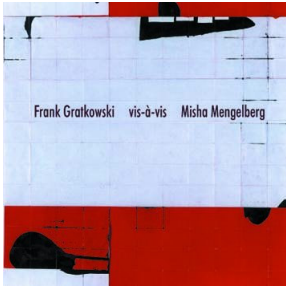
Velen hebben aan het boek meegewerkt en allen mochten ze een voorwoordje schrijven: Hans Meelen, Mary Honcoop (een fan van het eerste uur), de portretschilder, de grafisch ontwerper en Inga Tjapkes. Zij tekende alle verhalen op. De hoofdpersoon staat dan wel als eerste auteur vermeld, maar voor het merendeel is de inhoud in de interviewvorm gegoten. Van gitaarbouwer en -restaurateur Leo Eimers is het hoofdstuk over de soort gitaren die Stochelo gebruikte. Harry Klunder bracht veel foto's in en beschreef zijn eigen bezoek aan Mario Maccaferri in Amerika, van 1931-33 gitaarontwerper voor de firma Selmer. Django Reinhardt speelde namelijk op een instrument van een dergelijke makelij en ook Stochelo Rosenberg wist er later een op de kop te tikken, in Denemarken, waar de weduwe van Ab de Molenaar van de Millers, Suzy Møller, Abs gitaar te koop aanbood.

Het op zwaar glanspapier uitgegeven boek is uitbundig geïllustreerd met familiekiekjes en kleurenfoto's in allerlei formaten. De vormgeving is tamelijk druk: er is veel gewerkt met sierlijke kopletters, kaders en kantlijnstrepen; uitvergroete foto's en teksten dienen als achtergrond voor de eigenlijke tekst, het monogram SR duikt om de twee bladzijden op. En in zo'n luxueus uitgevoerd boek zouden spelfouten als flamengo (pag. 127), Wess Montgomery en 'Stochelo componeerd' (pag. 98) niet mogen voorkomen. Alle medewerkers zijn bewonderaars en de lezer hoeft dan ook geen kritische noot te verwachten. Het boek moet gezien worden als een ode aan de hoofdpersoon en een middel om de belangstelling voor zijn persoon en zijn muziek gaande te houden en zo mogelijk te bevorderen. Niet voor niks is het boek in vier talen verkrijgbaar. En zo gezien, mag het boek geslaagd heten. Daaraan draagt tevens bij het aanhangsel waarin vijf voor deze gelegenheid geschreven composities van verschildende aard zijn uitgeschreven: compleet met akkoordymbolen en tabulatuur (het boek spreekt telkens van tablatuur). Op een cd zijn de composities te horen, inclusief de improvisaties daarop, integraal, maar ook nog eens Stochelo's solo en de begeleiding door bas en rhythm gitaar apart. Om na te spelen ...

Stochelo Rosenberg, Leo Reimers, Harry Klunder: Stochelo Rosenberg : part 1. – [Almere] : Cento, 2005. – 130 pag., 56 pag. muz. : ill. ; 31 cm + cd. – ISBN 90-809714-1-3 geb. Prijs 75 euro.

Te bestellen via www.stochelorosenberg.com.

CD-RECENSIES

FRANK GRATKOWSKI/MISHA MENGELBERG Vis-à-vis

Leo Records (www.leorecords.com)

Elke nieuwe cd met Misha Mengelberg erop is natuurlijk van belang, maar dit is wel een heel fraaie. Met de Duitse rietblazer Frank Gratkowski levert hij op 'Vis-à-vis' een robbertje hogeschoolimprovisatie af. De opnamen uit juni 2005 laten horen hoe goed de twee naar elkaar luisteren, en alles in het werk stellen voor een boeiend eindresultaat. Lyriek, klankexperiment, melodieënrijkdom, subtiliteit, dynamiek, het is er allemaal. Gratkowski overtuigt op al zijn instrumenten: springerig, soms Dolphyesk op alt, percussief op contrabas-klarinet (bijvoorbeeld in 'Mix digestiv'). En het is een genot om de oude pianomeester weer eens in deze vrije zetting te horen. Geen Monk, Nichols of Ellington (hoe mooi dat ook kan zijn), maar gewoon de pure, onversneden hersenspinsels van Mengelberg zelf. Hartelijk dank, Leo Feigin, dat je dit uitbrengt.

(Herman te Loo)

FRANZ VON CHOSSY TRIO Awakening JazzImpuls

Pianist Franz von Chossy won met zijn trio (Sean Fasciani op bas en Fli van Hemmen op drums) tijdens het laatste North Sea Jazz Festival, de Dutch Jazz Competition 2006. De jury preeft 'de prachtige eigen composities en het originele, dynamische en soms virtuoze (samen)spel'. Von Chossy is van München via New York in Nederland terechtgekomen, waar hij buiten jazz ook aan klassieke muziek en cross-overprojecten werkt. Zijn muziek hoort duidelijk bij wat de huidige generatie pianisten produceert. Het is merkbaar dat hij veel en langdurig naar Brad Mehldau heeft geluisterd en aange-naam door hem beïnvloed is.

Op 29 november presenteerde Franz von Chossy zijn debuut-cd 'Awakening' aan het Bimhuis-publiek. Het album is bij vlaggen theatraal-dramatisch. Soms drijft de pianist de boel op de spits. De tweede helft van bijna elk nummer helt hij over het ravijn, de banden lijken los te komen, maar gelukkig ontstaat na iedere bocht weer een heilzaam evenwicht. 'Awakening' houdt je daardoor wakker en attent. Blijkbaar heeft hij de ondersteuning van composities van anderen niet nodig, want Von Chossy componeerde alle tien stukken van het album (geheel volgens de laatste mode) zelf. Volgend jaar speelt Franz von Chossy in de JazzImpuls-tournee en doet hij mee aan de European Jazz Competition. In februari en maart 2007 toert hij langs de bekende jazzpodia.

(Peter J. Korten)

BUD SHANK/BOB COOPER European Tour '58 Lone Hill Jazz

De nog in leven zijnde liefhebbers van de westcoastjazz uit de jaren vijftig kunnen rechtop gaan zitten want deze dubbel-cd 'European Tour '58' bevat louter onbekende opnamen die het koppel Bud Shank/Bob Cooper in 1958 maakte tijdens een uitgebreide tournee die onder meer voerde naar Denemarken, Zweden en Duitsland. Omroepen uit die landen hebben genereus hun registraties beschikbaar gesteld. Dat zal wel tegen een vergoeding zijn gebeurd en ook nog met toestemming van de musici of erfgenamen. Ik neem dat aan omdat Bud Shank recentelijk een stukje heeft toegevoegd over zijn boezemvriend wijlen Bob Cooper.

Er wordt gespeeld met een élan dat je destijds maar zelden aantrof aan de Amerikaanse Westkust. In de eerste versie van Parkers 'Scrapple from the Apple' – totaal drie uitvoeringen – wordt er meteen flink aan getrokken en het aardige is: die weldadige verbetering blijft ook in de andere landen volledig gehandhaafd. De overige kwintetleden zijn pianist Claude Williamson, bassist Don Prell en drummer Jimmy Pratt. Dat was een vrijwel vaste bezetting, tenminste van Shank. In 1957 en 1958 waren Shank en Cooper ook in Nederland. Een van die keren speelde Shank alleen maar fluit. En dat viel even tegen. Bijna een halve eeuw later vertelde hij desgevraagd dat kort voor de aanvang van dat optreden in het Amsterdams Concertgebouw zijn altsaxofoon onklaar was geraakt. (Jaap Lüdeke)

STRAIGHTAHEAD CD VAN DE MAAND

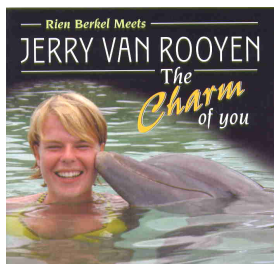
MAARTEN VAN DER GRINTEN/ BENJAMIN HERMAN 4-tet A Curse and a Sigh Blue Jack Jazz Records

Hoewel er altijd wel gegadigden voor het predikaat Straight-ahead-cd-van-de-maand zijn te vinden is het deze keer niet moeilijk tot een snelle beslissing te komen. Het Maarten van der Grinten/Benjamin Herman kwartet – die jongens – op respectievelijk gitaar en altsaxofoon en bassist Jos Machtel plus drummer Henk Zomer zijn het dus met hun nieuwe cd 'A Curse and a Sigh' geworden op grond van de individuele kwaliteiten en de kunst om er weer een goedgesmeerd bedrijfje van te maken. En zeker niet 'in een vloek en een zucht', als de titel van de cd doet vermoeden. Talent en ervaring spelen tenslotte ook een rol.

Intrigerende thema's brachten ze mee naar de opname. Thema's die sterk het karakter dragen van de voor mij onvergetelijke Tristanoplaten, zonder evenwel de solo's van Billy Bauer en Lee Konitz te reproduceren. Allerminst. Van der Grinten en Herman leveren afwisselend bedachtzame en dan weer intuïtieve muziek via die uiterst lenige improvisaties. Ze vormen zonder uitzondering het bewijs van hun vermogen naar hartelust en geconcentreerd muziek te maken. Jos Machtel en de in snellere stukken aangeleverde prikkels van Henk Zomer vormen de basis van deze warm aanbevolen productie. (Jaap Lüdeke)

Tracks van deze cd zijn in januari wekelijks te horen in het programma 'Lüdeke Straightahead' op de ConcertZender (zaterdag 17.00 uur).

CD-RECENSIES VERVOLG

JERRY VAN ROOYEN
The Charm of you
 Elk music

In de uitgebreide liner-notes van producer Rien van Berkel staat vermeld dat de cd 'The Charm of you' een bijzondere emotionele lading heeft. Toen de plaat opgenomen zou worden, in november 2003, overleed pianist Rob Madna, terwijl Jerry van Rooyen wegens ziekte niet bij de opnamen aanwezig kon zijn. Wieland Reissmann, een van zijn studenten, nam daarom de taak van Van Rooyen als orkestleider over. De bevalling van 'The Charm of you' bleek dus een zware. Dat is aan de muziek zelf niet te horen. Romantische stukken worden afgewisseld met swing. Diverse leden van de WDR Big Band uit Keulen dragen hieraan bij, als ook de strijkers onder leiding van Ernö Olah. Keurig staat in het boekje vermeld wie op welk stuk soleert. Zoals onder anderen Ack van Rooyen op flugelhorn, saxofonist Ferdinand Povel en trombonist Dave Horler. Van Rooyen schreef ter ere van Rob Madna het stuk: 'As We Walk Hand In Hand'. Daarop soleren Rick Kiefer (tp), Ferdinand Povel (s) en Wieland Reissmann (synt). Uiteraard zijn alle composities gearrangeerd door Jerry van Rooyen. 'The Charm of You' is daardoor een uiterst toegankelijke en charmante productie geworden. (Peter J. Korten)

LEE MORGAN
City Lights
 Blue Note (Capitol)

Met een verticaal gestreept overhemd plus stropdas en een à la Dizzy Gillespie - zijn mentor - omhoogstekende trompet nam Lee Morgan op zondag 25 augustus 1957 zijn vierde album onder eigen naam op. Het kwam een jaar later uit als 'City Lights' (Blue Note lp 1575). Dat suggereert althans de foto die Blue Note-boss Francis Wolff in de Rudy van Gelder studio maakte en die staat afgedrukt in 'The Blue Note Years. The Jazz Photography of Francis Wolff'. (De 'original liner photographs' tonen Lee in een horizontaal gestreept hemd met korte mouwen; dat past beter bij een zondag in augustus). De lp kreeg uiteenlopende waarderingen en maakte niet echt furore. Dat lag niet aan de muziek, maar aan het feit

dat Lee erg veel platen in korte tijd produceerde. Hij was hot en werd veel gevraagd voor opnamesessies. Ook de lp-cover van Reid Miles, een duistere montage van Wolffs city-neonbeelden, waardoor een horroreffekt ontstaat, werkte niet mee. Nu een halve eeuw later de cd uitkomt, moet geconstateerd worden dat de muziek geen horror verbeeldt. In tegendeel, het is interessante, direct aansprekende hard-bop. Dit mede dankzij Benny Golson, die deze aanstormende trompettist en ex-Gillespiecollega hielp met repetities, arrangementen en drie composities. Dat waren 'City Lights' met een intro van stadsgeluiden, 'Tempo de Waltz' in walstempo en 'Just By Myself', dat ook op de eerste Europese tournee van Art Blakey and his Jazz Messengers eind 1958 werd gespeeld en daar was Golson wel als blazer bij, evenals Lee Morgan. Hier is George Coleman de tenorist, even voortreffelijk als Golson, maar met een puntiger, agressievere sound vooral in het titelstuk. In 'Tempo de Waltz' speelt hij verfrissend altsax. Morgan etaleert een enigszins roekeloos, niet perfect, maar zeer bevolgen spel. Hij werd met reden de 'next Brownie' genoemd na de onverwachte dood van Clifford Brown. In 'Just By Myself' is ook de lyrische kant van Morgan te horen. Golson wist voor wie hij dit stuk schreef. Later leerde hij Lee zijn kracht meer te verdelen in zijn en de luis-teraars voordeel. Een extra verrassing is het trombonespel van Curtis Fuller, die net als Lee in 1957 jong en hot was, maar een iets stabielere speeltechniek hanteert en excelleert in Gigi Gryce's 'Kin Folks'. De felle, maar niet opdringerige drummer Art Taylor is de kers op deze hard-bop sextet-taart. Morgan werd in 1972 door zijn vrouw doodgeschoten in de New Yorkse jazzclub Slugs, die kort daarna sloot. (Han Schulte)

JOHN PATITUCCI
Line by Line
 Concord Records

John Patitucci heeft al heel wat muziek van collega's van lage tonen voorzien. Twaalf albums bracht hij onder zijn eigen naam uit, maar vele malen langer is de lijst van platen waarop de bassist als sideman te horen is. Op 'Line by Line' is hij in het goede gezelschap van gitarist Adam Rogers, drummer Brian Blade en op drie stukken doet Chris Potter op tenor-saxofoon mee. Deze laatste is een regelrechte sensatie en zou eigenlijk best een groter aandeel mogen hebben. Een werk ontstaat 'line by line', legt Patitucci als toelichting op de albumtitel in de hoestekst uit: 'of het resultaat nu het werk is van een componist, schilder of fotograaf, de lijnen komen als spoorrails in de verte samen'. Patitucci speelt elektrische bas en contrabas; op twee stukken als solist, maar meestal met het trio. Het album bevat ook drie klassiekgetinte composities 'with strings'. Zoals Manuel de Falla's 'Nana', waarin Adam Rogers lieflijk op zijn Spaanse gitaar tokkelt en de bassist het sombere thema strijkt. Super. Patitucci is en blijft een schitterende bassist. En wat te denken van Monks 'Evidence'? Deze klassieker is omgebouwd tot pure funk, en Rogers en Blade hebben daar helemaal geen moeite mee! De bescheiden Brian Blade kan echt alles; hij is zo wendbaar als nodig. Op 'Agitato' bekevenchten Potter en Adams unisono om een solo; ze krijgen allebei waar ze recht op hebben en eindigen allebei als winnaar. Dit album toont Patitucci wederom als bassist die zijn instrument al jaren perfect beheerst, maar ook als veelzijdig componist/arrangeur. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

CARMEN GOMES INC.

Nu
Byton

Voor zangeres Carmen Gomes is jazz geen keurslijf. Jazz nodigt haar uit om samen met haar band Carmen Gomes Inc. de ruimte in te gaan, die te verkennen en daarin haar sporen achter te laten. 'Nu' is het zevende album van deze Amsterdamse vocaliste en haar band, met op gitaar Folker Tettero, de uit Denemarken afkomstige Peter Bjørnild op contrabas en Marcel van Engelen op drums. Het resultaat is een imponerend album waarop ze haar artistieke talenten breeduit etaleert. Wat misschien het meest opvalt bij 'Nu' is de liefde voor 'sound'. De stem van Gomes en het spel van de band vallen prachtig samen, het klinkt 'live' en alsof je voor het podium staat. Haar stem is een mix van passie en energie, gedreven en bevlogen. Ze vertelt je de verhalen, 'one more for the road', en laat horen waar de emotie vandaan komt. Daardoor krijgen de nummers dat persoonlijke karakter; tragisch, meeslepend en intens. De band speelt energiek, met een mooi totaalgeluid en creatieve soli. 'Nu' is een aanstekelijk album waarvan vooral de muzikale authenticiteit zo aanspreekt. (Frank Huser)

TAMARA MARIA

Tamara Maria
Tamara Maria Music

'Tamara Maria' is het debuut van zangeres Tamara Maria. Latin-jazz, smooth jazz, bossa nova. Een eersteling van hoge klasse. En met uitstekende musici als Maarten van der Grinten op elektrisch en akoestisch gitaar, Cor Bakker op toetsen en Alain Esquinas op synthesizers. Nummers van Jobim, Gilberto en van eigen hand. Tamara Maria laat op dit debuut horen dat ze, jong als ze is, gepokt en gemazeld is in dit genre. En dat biedt haar de mogelijkheden om op een intelligente manier deze muziek te spelen. Latin-jazz in de sfeer van smooth jazz heeft wel eens de neiging om te verzanden in een brei van eenvormigheid. Tamara Maria weet dat te voorkomen. Door de knappe arrangementen en haar heldere stijl van zingen is het album fris en lichtvoetig. Haar cv geeft aan dat ze lessen volgde bij onder anderen Greetje Kauffeld en Edwin Rutten en na de conservatoria in Amsterdam en Hilversum verder studeerde aan het gerenommeerde Centro Musical van Antonio Adolfo in Rio de Janeiro. De cd bevat elf nummers variërend van langzame en intieme bossa novas tot meer funky getinte latin-jazz. Het bekende 'Desafinado' van Jobim is een juweeltje, met prachtig harmonicaspel van Hermine Deurloo en virtuoos akoestisch gitaarspel van Van der Grinten. In deze kleine settings, waarin de melancholische sfeer schitterend tot uiting komt, is Maria op haar best. Een mooi sfeervol debuut. (Frank Huser)

IRV ROCHLIN
The Musical World of
Blue Jack Jazz Records

Pianist Irv Rochlin is een in Salem, Ohio (1926) geboren Amerikaan. In 1971 vestigde hij zich in Nederland en smaakte jarenlang het genoeg landgenoten die in Europa toerden te begeleiden. De rij solisten was meer dan indrukwekkend met sterren als Ben Webster, Dexter Gordon en Zoot Sims. Voordien was Irv in de VS al werkzaam geweest bij onder anderen de onlangs overleden zangeres Anita O'Day, Stan Getz en Sandy Moss. Volgens de info bij de cd 'The Musical World of' staat er zelfs een niet met name genoemd stuk van Irv Rochlin op de Bill Evans Fantasy-plaat 'Intuition'. 'The Musical World of' bestaat vrijwel geheel uit werken en teksten van Irv. De schare musici op de plaat is groot. Onder hen bevinden zich de trompettisten Ruud Breuls en de Amerikaan Philip Harper, de saxofonisten Enno Spaanderman en Simon Rigter, plus slagwerker Wim Kegel. De bijdragen van Irv Rochlin zijn complex van aard. Het gevolg is dat je als het ware tijdens de solo's sommige musici op hun scheemaatje ziet turen. Dat knaagt aan de spontaniteit, in enkele gevallen. Al met al heeft deze viering van Irvs tachtigste verjaardag vorig jaar, iets weg van een overgeproduceerde samenkomst waarin alle in het boekje vermelde facetten op slechts een cd moesten worden gezet. De 'belated' felicitaties zijn na zo'n succesvolle loopbaan zeker op zijn plaats, maar de muzikale hoogtenpunten op de cd zijn schaars. Verrassend zijn wel de bijdragen van trompettist Ruud Breuls, de medewerking van pianist Frank Giebels en de zwoele stem van zanger Roderick Povel. (Jaap Lüdeke)

NIGEL KENNEDY
Blue Note Sessions
Blue Note Records

Nadat de jazzmuziek de laatste jaren is gaan openstaan voor invloeden van over de gehele wereld en je af en toe ook de term world-jazz al tegenkomt, voegt zich nu ook een bij uitstek klassieke violist bij het al grote gezelschap. De Britse hier elektrisch strijkende Nigel Kennedy toog onlangs naar New York City om er voor het vermaarde Blue Note label een opname te maken. Hij kreeg daarbij de beschikking over een stel gezaghebbende musici als Joe Lovano, Kenny Werner, Ron Carter en Jack DeJohnette. Louter sterren. Het muzikale resultaat, de cd 'Blue Note Sessions' levert toegankelijke klanken op en er is bij tijd en wijle zelfs sprake van swingende stukken. En toch moet Kennedy oppassen dat hij met al die techniek in zijn bagage niet hier en daar vooruit gaat lopen op de strakke beat. Hij schreef ook een stuk voor de session, 'Maybe in your Dreams'. Britse humor, zullen we maar zeggen. Niet alle Europese bijdragen aan de internationale Blue Note catalogus komen in aanmerking voor uitzinnige lofuitingen, zo blijkt ook hier. (Jaap Lüdeke)

JAZZFLITS

CONCERTVERSLAGEN

SASKIA LAROO GROEP

Bezetting: Saskia Laroo (tp), Warren Byrd (p), Gene Jackson (dr), Joris Teepe (b) en Ingram Washington (voc).

Datum en plaats: 22 december 2006, Harmonie te Leeuwarden.

BROKKELIG CONCERT MET MOOIE MOMENTEN

Voor het kerstconcert van Hothouse Redbad had trompettiste Saskia Laroo een ritmesectie meegenomen met de Amerikanen Warren Byrd op piano en Gene Jackson op drums. Haar bassist, de Nederlander Joris Teepe, mag je als inwoner van New York óók een beetje Amerikaan noemen. Als verrassing had ze bovendien de Amerikaanse zanger Ingram Washington uitgenodigd.

Al gauw bleek dat we een andere Saskia Laroo Groep te horen kregen dan voorheen. Niet het 'free' en 'funky' van zo'n zes jaar geleden en ook niet het 'strictly' bebop van zo'n vijf jaar geleden. Er werd ingehouden en voorzichtig gespeeld; alsof er achtergrondmuziek werd gemaakt. Dat was wel even wennen. Het leek of de musici zich in hun instrumentale stukken voorbereidden op de begeleidende rol achter de zanger van de avond, Ingram Washington. Deze 66-jarige zanger uit Detroit, woont al weer ettelijke jaren in Amsterdam. Hij heeft een stem die doet denken aan het bronzen geluid van Billy Eckstine. Washington zingt met gemak en fraseert lenig. Doordat hij vooral songs uit het 'American Songbook' op de lijst had staan, was het geen avontuurlijk concert maar meer een feestje van herkenning. Hij zong ze met wisselend succes. Zo zette hij 'The Shadow of your Smile' lekker naar zijn hand. Hij zong het bluesy in plaats van met de mollen die componist Johnny Mandel vorschreef. Mel Tormé's 'The Christmas Song' ging spijtig genoeg de mist in, doordat het meezingen uit het publiek niet van de grond kwam.

Na de pauze vertelde Saskia dat drummer Gene Jackson in de jaren negentig bij Herbie Hancock had gespeeld, vandaar dat werd begonnen met Hancocks compositie 'One Finger-snap'. Daarin liet Jackson horen dat hij heel wat mans is achter de drumkit. Warren Byrd speelde vervolgens een pittig potje piano. Ook bleek dat Joris Teepe zich niet voor niets staande weet te houden in de kokende ketel die New York is. Zijn solowerk was mooi en verhalend, zijn begeleidend werk was een genoeg om te volgen.

Washington liet pas aan het eind van zijn deel van de set horen dat hij niet alleen een keurige crooner is, maar ook de zaak op zijn kop kan zetten. In een blues met gospeltrekjes wist hij het publiek toch nog op temperatuur te krijgen.

Ten slotte speelde Saskia nog een stukje free jazz met soultrekjes, waarbij ze het podium verliet en door de zaal wandelde. Al met al was het een onsamenhangend concert dat het gevoel gaf dat de Saskia Laroo Groep veel meer kwaliteit in huis heeft dan ze liet horen. Jammer.

(Hessel Fluitman)

LOTTA KARLSTEDT BAND

Bezetting: Lotta Karlstedt (zang), Thijs Cuppen (p), Sven Schuster (b) en Joost Kesselaar (dr).

Datum en plaats: 10 december 2006, Pleintheater te Amsterdam.

HARTSTOCHT EN MOTIVATIE

Het intieme Pleintheater in Amsterdam was de plek waar de Lotta Karlstedt Band voor een enthousiast publiek de presentatie van de eerste cd 'A wish in the dark' vierde. Lotta Karlstedt is een gepassioneerd vocaliste. Ze staat voor haar muziek en gelooft er in. En dat is merkbaar aan haar gedrevenheid. Misschien in het begin iets te geconcentreerd maar dat mag als je een debuut ten doop houdt. Na maandenlange voorbereiding is eindelijk het moment daar en dan is het niet verwonderlijk wanneer iets van gezonde spanning optreedt. En het toont ook haar hartstocht en motivatie. Want voor minder dan goed doen ze het niet, deze band. Na het eerste nummer was de druk verdwenen en werd het optreden vlot, ongedwongen en geïnspireerd. In een set van ruim een uur werden de nummers van de cd gespeeld waarbij het élan en de kwaliteit van de band niet onopgemerkt blijven. Joost Kesselaar is een musicus op de drums, met melodius en fijnzinnig spel. Hij zoekt en vindt sfeervolle nuances, die de nummers recht doen. Thijs Cuppen op piano speelt levendig en onbevangen en was zeer op dreef in de instrumentale gedeelten waar hij improviserend boeiende en stemmige akkoorden uit het klavier toverde. Sven Schuster is een bassist die melodie en 'beat' weet te integreren en daarmee een cruciale rol speelt in het geluid van de band. Het plezier waarmee deze getalenteerde band op 10 december speelde werkte aanstekelijk. Dat is mij dunkt ook één van de verdiensten van de groep: de interactie met het publiek. Het (deels eigen) repertoire is zodanig dat de band voldoende mogelijkheden krijgt om te musiceren en ook verder kan gaan dan het 'naspelen' van vooraf vastgelegde arrangementen. De Lotta Karlstedt Band, zo werd in het Pleintheater duidelijk, beschikt over een groot musicerend vermogen.

(Frank Huser)

JAZZ OP YOUTUBE

De website YouTube is een uitwisselingsplatform voor video-filmpjes. Ook voor jazzliefhebbers is het smullen. Om het u gemakkelijk te maken bevat de website MusicABC een webpagina waar de verschillende jazzvideo's met een enkele klik van de muis zijn op te roepen. Het is vanzelfsprekend 'werk in uitvoering' en er wordt bijna elke dag wel iets aan toegevoegd. De YouTube startpagina is te vinden op www.music-abc.com/youtube-jazz.html/.

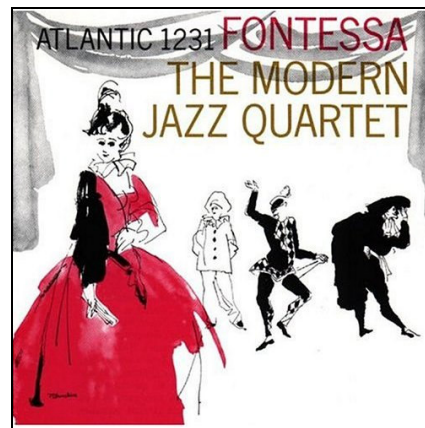
IN MEMORIAM

Door Han Schulte

AHMET ERTEGUN: ZESTIG JAAR DE SPIRIT VAN ATLANTIC

Ahmet Ertegun (1923-2006), de mede-oprichter van het Atlantic label, werd geboren in Uskadar, een voorstad van Istanbul, in hetzelfde jaar dat Ataturk Turkije's president werd. Zijn vader was moslim, advocaat en diplomaat en werd juridisch adviseur van Ataturk. Nadat alle families verplicht werden een achternaam aan te nemen, koos Ahmets vader Mehmet Munir voor 'Ertegun', wat betekent 'leven in een veelbelovende toekomst'. Dat is exact wat Ahmet zijn levenlang waarmaakte. Die toekomst begon in 1934 toen hij als 11-jarige jongen met zijn oudere broer Nesuhi het orkest van Cab Calloway in het London Palladium zag optreden en op slag in zwarte muziek geïnteresseerd raakte. En die eindigde op de avond van 29 oktober jl., toen hij backstage viel na het concert van de Rolling Stones en in een fatale coma raakte. In de tussentijdse periode was hij vanaf 1947 tot eind 2006 (co)leider van het Atlantic label, dat hij met 10.000 dollar geleend geld oprichtte met Herb Abramson, die ervaring had in de 'race' record business. Na Parijs en London werd Ahmets vader diplomaat voor Turkije in Washington. Ahmet, die middeleeuwse filosofie studeerde, vond african american-music veel interessanter. In Washington bezocht hij regelmatig het Howard Theater, dat gespecialiseerd was in deze muziekvorm. Naast blanke orkesten - Woody Herman, Artie Shaw en Stan Kenton - traden hier in de loop der jaren ook veel zwarte blues- en jazzmusici op: Duke Ellington, Billy Eckstine, Ella Fitzgerald, Dinah Washington, Ethel Waters en Alberta Hunter. Hij kreeg de smaak zo te pakken, dat hij met zijn broer de zwarte wijken in Washington huis aan huis afstroopte om 78-toeren blues- en jazzplaten op te kopen. Het resultaat lag na tien jaar op 15.000 stuks. Ondertussen organiseerde hij met zijn broer jazzconcerten in zijn vaders ambassade met blanke en zwarte musici en wisten zij zelfs in 1940 het eerste geïntegreerde jazzconcert in Washington te realiseren in het Jewish Community Center. Het overlijden in 1944 van Ertegun senior bracht de twee broers in een netelige inkomenspositie. Ahmet brak zijn studie af en zijn broer vertrok naar L.A., om de labels Crescent en Jazzman op te zetten en Kid Ory te promoten. Ondertussen hadden ze het grootste deel van hun platencollectie verkocht om te kunnen overleven. Herb Abramson, die als student in deeltijd bij National Records werkte, begon met Ahmet in 1946 Quality Records Inc. in Washington, dat de labels Jubilee en Quality voerde. De jonge ondernemers wilden Jubilee als gospellabel lanceren en Quality zou de r&b-tak worden. Na vier kantjes opgenomen te hebben met Bunk Johnson en Sister Ernestine Washington flopte de zaak, omdat hun financier Max Silverman van de radio- en platenzaak Quality Music Store, geen verkoopresultaten zag. Abramson hield Jubilee en verkocht het in 1948 voor 2500 dollar aan de New Yorkse platendistributeur Jerry Blaine, die er alsnog een goed lopend label van maakte. Ahmet zocht vervolgens Lionel Hampton aan als financier voor een nieuw label. De naam stond al vast: Hamp-Tone Records. Het startkapitaal ook: 15.000 dollar. Helaas, mevrouw Gladys Hampton, die het geld van haar man beheerde, was tegen. Uiteindelijk vond Ahmet zijn tandarts bereid 10.000 dollar als derde, stille partner te investeren. Ahmet,

die volgens Gladys en hemzelf nog nooit een dag gewerkt had, werd vice-president van Atlantic en zou duizend dollar inbrengen. De naam werd na veel zoeken gevonden als variant op het Pacific-label. Abramson werd president en bracht het geld van de Jubilee-verkoop in. De eerste opnames vonden in grote haast plaats op 21 november 1947 met de Harlemaires met 'The Rose Of The Rio Grande'. De haast werd veroorzaakt door de 1 januari 1948 ingaande recording-ban. Op de hoes van de opname stond dan ook: 'H. Abramson - Horizon', de oorspronkelijke, maar onbruikbare - want reeds elders bestaande - labelnaam. De basis van Atlantic was rhythm & blues, maar dan zo opgenomen, dat de rauwe kantjes bijgevijld werden. Aangezien de muzikale talenten in het zuiden van Noord-Amerika werden gezocht was hun primaire doel de zwarte volwassene, die vaak geen cent te besteden had. Blanke kopers waren secundair. Verkoop aan jukeboxverhuurders en radiopromotie brachten de markt langzaam in beweging. "They could segregate everything else, but they couldn't segregate the radio dial", was de nuchtere constatering van Atlantic's vice-president. De opnames vonden eerst in studio's plaats en later in het Atlantic-kantoor, nadat de bureaus op elkaar waren gestapeld.

The Modern Jazz Quartet: Fontessa (Atlantic 1231).

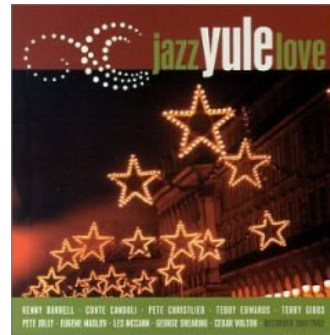
Uiteindelijk brachten twee hits financiële verlichting: 'Drinking Wine Spo-Dee-O-Dee' van Stick McGhee en Ruth Browns ballad 'So long'. Ruth was door Ahmet 'ontdekt' in de Washingtonse Crystal Caverns. En alhoewel Ertegun zich fatsoenlijker opstelde bij het maken van contracten en royaltybetalingen dan vele collega's, stelde Ruth kort voor het veertigjarige bestaan van Atlantic, dat daar waar Ertegun Picasso's aan de muur had hangen, zij vochtvlekken op die plaats had en moest werken als schoonmaakster. Zij wilde alsnog haar royalties hebben, want Atlantic werd niet voor niets betiteld als 'the house that Ruth built'. De zaak werd geschikt, maar het gaf een beter inzicht in de platenindustriepraktijken.

Payola was een ander wijdverspreid fenomeen met de '50 dollar handshake', zoals Jerry Wexler het noemde. Hij was binnengehaald nadat Abramson in 1953 wegens dienstplicht naar Duitsland vertrok. Wexler was een muzikaal fenomeen, die het liefste naar het diepe zuiden trok om zwarte talenten te scouten. Hij kwam van DownBeat waar hij de 'race'-hitlijst omdoopte tot rhythm & blueshitlijst. Hij verrichtte wonderen met Joe Turner, Ray Charles, Solomon Burke, Wilson Pickett en Aretha Franklin. >>>>

IN MEMORIAM VERVOLG

Helaas werd Wexler bang, dat na de opkomst van de rock and roll in de vijftiger jaren en de zegetocht van de Beatles in de zestiger jaren Atlantic ten onder zou gaan. Hij had bij zijn komst in 1953 voor tweeduizend dollar 13% van de Atlantic-aandelen gekocht en zag vele 'independents' om hen heen sneuvelen. Hij wilde cashen. Daarnaast was er een verwijdering ontstaan tussen hem en de nu volwaardige president Ahmet, die meer de rockkant wilde exploiteren, na een lucratief samenwerkingscontract met het soullabel Stax te hebben gesloten. Wexler bleef vasthouden aan zijn specialiteit, het r&b-repertoire. Ondertussen was Abramson in 1955 teruggekomen, maar die vertrok snel nadat hij met het sublabel ATCO was belast en op een zijspoor zat. Broer Nesuhi was ook in 1955 bij Atlantic gekomen als vice-president en introduceerde een omvangrijk jazzprogramma op lp. Een succesvolle tak, die uiteenliep van bestseller Wilbur DeParis tot het Modern jazz Quartet en de avantgardisten Lennie Tristano, John Coltrane, Charles Mingus, Lee Konitz en Ornette Coleman, die in 1961 weer werd buitengezet. Daarnaast waren er nog het sublabel Cotillion en het budgetlabel Clarion. De laatste deed in Atlantic-reïssues. Nesuhi deed ook het ATCO-label erbij na Abramsons vertrek. Nadat het succesvolle, grote Atlantic als een van de weinige survivors was verkocht aan Warner Brothers – Seven Arts (de laatste had een maffia-geur) voor 17,5 miljoen dollar in aandelen, kreeg Wexler spijt als haren op zijn hoofd. Het gezamenlijke terugkoopbod van Jerry en Ahmet van veertig miljoen dollar werd door Warner, dat alweer verkocht was aan parkeergarage- en begrafeningsgigant Kinney, bot afgeslagen. Nesuhi had vlak voor de verkoop nog meegewerkt aan de start van het sublabel Vortex, dat jazz produceerde met de nieuwkomers Chick Corea en Keith Jarett. Beide broers bleven bij Atlantic in functie, maar Nesuhi vertrok in 1971 naar WEA (Warner Brothers-Elektra-Atlantic), waar hij met een U-bocht toch weer Atlantic hielp bestieren onder meer door de lancering in 1976 van de reïssue-serie 'That's Jazz', die opviel door de zilver gelamineerde hoezen met een vierkant gat aan de voorzijde. Ahmet bleef achter bij Atlantic, verwierf naam in de platenbranche door nieuwe initiatieven, hielp Geffen met de start van zijn Asylumlabel in 1970, zette Herbie Mann als producer op hun Embryolabel in datzelfde jaar, reorganiseerde Atlantic in 1996 en trok de jazzactiviteiten naar zich toe. Dit laatste met weinig succes. Vanaf 1998 deed hij minder dagelijks werk door heupproblemen, maar hij bleef in de muzieksector de beschaafde, handige, talensprekende (Turks, Frans en slang) Amerikaan die Mick Jagger onder de tafel had gedronken, hetgeen hem een fraai contract met de Rolling Stones opleverde. Een bypass-operatie in 2001 deed daar weinig aan af. Hij wenste niet in Amerika begraven te worden en wordt bijgezet in een graf in Turkije, evenals zijn vader, die daar met groot eerbetoen na WO II werd herbe-graven. De balans opmakend valt te constateren dat Ahmet meer dan een halve eeuw als pionier en manager staande bleef in de Amerikaanse muziekjungle. Hij claimde veertig jaar lang elke dag een fles wodka gedronken te hebben. Verklaart dat zijn tegengestelde uitspraken: "De muziek die wij uitbrachten beschouw ik niet als grote kunst." En: "No music of any other country travels worldwide. Thanks to Black America for our great art form?" (Han Schulte).

JAZZRADIO TOP 10

1. **VARIOUS ARTISTS**
Jazz Yule Love II
2. **JIMMY HEATH BIG BAND**
Turn Up The Heath
3. **STEVE TURRE**
Keep Searchin'
4. **JOHN HICKS**
Sweet Love Of Mine
5. **DIANE DELIN**
Offerings For A Peaceable Season
6. **DAVE VALENTIN**
Come Fly With Me
7. **MB3**
Jazz Hits Volume 1
8. **RAY CHARLES & THE COUNT BASIE ORCHESTRA**
Ray Sings, Basie Swings
9. **THE DIZZY GILLESPIE ALL-STAR BIG BAND**
Dizzy's Business
10. **DIANA KRALL**
From This Moment On

De Jazzradio Top 10 geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.

DE NIEUWE 'JAZZMOZAÏEK' IS UIT EN GRATIS ALS PDF TE DOWNLOADEN

GA NAAR: <http://www.jazzmozaiek.be>

JAZZ OP DE RADIO

Maandag

18.30 - 19.30 uur	Jazz	RTBF 3
21.05 - 22.00 uur	Jazz Live	Deutshl.funk
21.00 - 22.00 uur	Le grand jazz	RTBF 1
22.05 - 23.00 uur	Jazz Special	NDRInfo
22.00 - 24.00 uur	The Bands	ConcZ
23.05 - 23.30 uur	Jazz Twenty 5	WDR 5
23.00 - 00.00 uur	Jazz	Klara

Dinsdag

18.30 - 19.30 uur	Jazz	RTBF 3
21.00 - 23.00 uur	In de Club	VRT 1
21.00 - 22.00 uur	Le grand jazz	RTBF 1
22.05 - 23.00 uur	Jazz cd-Markt	NDRInfo
23.05 - 23.30 uur	Jazz Twenty 5	WDR 5
23.00 - 00.00 uur	Jazz	Klara
01.00 - 07.00 uur	De Jazznacht	ConcZ
01.00 - 02.00 uur	Jazz zur Nacht	Deutshl.funk

Woensdag

18.30 - 19.30 uur	Jazz	RTBF 3
21.00 - 22.00 uur	Le grand jazz	RTBF 1
22.05 - 23.00 uur	Jazz Koncert	NDRInfo
23.05 - 23.30 uur	Jazz Twenty 5	WDR 5
23.00 - 00.00 uur	Jazz	Klara

Donderdag

18.30 - 19.30 uur	Jazz	RTBF 3
21.00 - 23.00 uur	Jazz op West	Radio West
21.00 - 22.00 uur	Le grand jazz	RTBF 1
22.05 - 23.00 uur	Jazz Aktueel	NDRInfo
23.05 - 23.30 uur	Jazz Twenty 5	WDR 5
23.00 - 00.00 uur	Jazz	Klara

Vrijdag

18.30 - 19.30 uur	Jazz	RTBF 3
21.00 - 22.00 uur	Le grand jazz	RTBF 1
22.00 - 24.00 uur	Jazz@VRPO	ConcZ
22.05 - 22.50 uur	Jazzfacts	Deutshl.funk
22.05 - 23.00 uur	Jazz Aktueel	NDRInfo
23.00 - 00.00 uur	Jazz	Klara
00.30 - 02.00 uur	Jazz on 3	BBC 3

Zaterdag

16.00 - 17.00 uur	Jazz Selection	ConcZ
17.00 - 18.00 uur	Jazz Line-up	BBC 3
17.00 - 18.00 uur	Lüdeke Straightahead	ConcZ
18.00 - 19.00 uur	Jazz record requests	BBC 3
18.03 - 19.00 uur	Jazzcafé	Omroep Fryslan
19.00 - 19.30 uur	Jazz File	BBC 3
20.05 - 21.00 uur	Jazz Classics	NDRInfo
22.00 - 00.00 uur	Dulfer Jazz	BNR
22.05 - 23.00 uur	Jazz Highlights	NDRInfo
22.05 - 00.00 uur	Jazzpoint	WDR 5

Zondag

16.00 - 17.00 uur	Jazz Selection	ConcZ
17.00 - 18.00 uur	Off the Record	ConcZ
20.00 - 22.00 uur	Groovetime	L1 Limburg
22.05 - 23.00 uur	Jazz Hörerwünsche	NDRInfo
23.00 - 24.00 uur	Jazzkotabel	ConcZ

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

DE BESTE CD'S VAN 2006

INTERNATIONAL JAZZ:

Record of the year (nieuw):

1. Sound Grammar, Ornette Coleman Quartet
2. Time Lines, Andrew Hill
3. It's Mostly Residual, Cuong Vu

Record of the year (reïssue):

1. The Complete Lester Young Studio Sessions On Verve
2. Spirits Rejoice!, Louis Moholo Octet
3. New Grass, Albert Ayler

Musician of the year:

1. Ornette Coleman
2. Andrew Hill
3. Wayne Shorter

Band of the year:

1. Wayne Shorter Quartet
2. Ornette Coleman Quartet
3. Alex Schlippenbach Monk's Casino

Best new talent:

1. Cuong Vu
2. Arve Henriksen
3. Ben Allison

ITALIAN JAZZ:

Record of the year:

1. Piano Solo, Stefano Bollani
2. Live Conversations, Dado Moroni & Enrico Pieranunzi
3. Stolen Days, Francesco Bearzatti Sax Pistols

Musician of the year:

1. Stefano Bollani, piano
2. Gianluca Petrella, trombone
3. Franco D'Andrea, piano

(volgens de critici van het Italiaanse blad Musica Jazz)

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

STEVE COLEMAN: A PERSON OF INTEREST

At the most popular online music repositories, you'll likely be charged 99¢ per track to purchase jazz cuts. Surprisingly, though, a large proportion of alto saxophonist Steve Coleman's recorded output over the past two decades is available for downloading – at absolutely no cost – from his own website at www.m-base.com. Why? So many long-time admirers questioned his business judgment that he's even included a statement of his rationale on that site.

"The idea that everything is *owned* is a relatively recent idea in the West," he says on the phone from his home in eastern Pennsylvania. "But can someone really own an idea? I've never been too comfortable with that thinking, even when I was younger. I've traveled off the beaten track through non-Western countries like Indonesia, Cuba, India and Brazil where no one knows me or my music. In such places, jazz-cds are either really expensive or totally unavailable. And if people can't afford 'culture' as it's usually packaged, they simply can't participate. My idea is that since we get so much from music, we ought to give something back. Anyway, trading hard-to-get items by Coltrane and Rollins is what we always used to do as youngsters. In fact, musicians still do that kind of thing among themselves all the time. The Internet merely makes this sort of communication quicker and more efficient."

Although Coleman, reared in Chicago, is a leading figure of what might be termed the musical left wing of jazz, his mainstream credentials are solid indeed. These include gigs with the Thad Jones-Mel Lewis orchestra, membership in Dave Holland's original quintet, and work with Abbey Lincoln, Michael Brecker, Von Freeman, Tommy Flanagan and Ed Blackwell. He's also participated in big band projects under Sam Rivers' and Cecil Taylor's leadership. Fellow members of the loose-knit M-Base collective, formerly associated with a unique surge in Brooklyn-based jazz, have included Greg Osby, Geri Allen, Robin Eubanks, Graham Haynes and Gary Thomas.

Another outlet for Coleman's enthusiasm and musical curiosity has been a series of programs he's run at the Jazz Gallery for the past three years. "These Monday sessions aren't performances," he notes. "Instead, they're workshops in which we go over musical ideas and concepts related to music. Occasionally, they're quite philosophical in nature. At other times, they're highly practical. Mostly, the subject matter is somewhere between those two poles. It all depends on who shows up in terms of audience members. Sometimes I have other artists come play. Other times, it's my own group. It always a very open thing – hard to define but really what we always used to do privately as musicians. For the past three years, the Gallery has been inviting anyone who's curious to take part. Really, though, we're just dealing with the music."

Of these Monday evening workshops – billed as "Steve Coleman Presents" – Jazz Gallery director Dale Fitzgerald enthuses, "There's really nobody else like Steve on the scene

today. Nobody with as broad a range of influence. So many of the musicians we've presented – guys like Vijay Iyer, Jason Moran, David Gilmore, Lonnie Plaxico and literally dozens of others – are quick to point out what they gained through playing experiences with him. If you ask them what factors helped to move them from one step to another musically, they always cite their past associations with Steve. And busy as he is elsewhere, whenever he offers these Monday sessions at our place, he's always fully present and fully engaged, talking about things I don't hear anyone else talking about."

January will be particularly busy for Coleman, since he's also curating an entire month of music at the East Village new music outpost called The Stone. In that role, he's pulled together a schedule of nightly performances involving his own Five Elements group (a quintet that's sometimes a sextet) on several evenings, along with other sets featuring, among others, trumpet players Jonathan Finlayson and Ralph Alessi, drummer Tyshawn Sorey, trombonist George Lewis, pianist Iyer, altoist John Zorn, guitarist Eric Vogler and singer Cassandra Wilson. "Actually, I'll be involved at The Stone every evening except those Mondays when I'm at the Jazz Gallery," says Coleman. "The whole month is structured in terms of a ritual celebrating the animation of life and what that means to us."

"I guess a large share of our audience is now in Europe," says Coleman. "The last tour took us to France, Italy, Austria and Spain. We've also played in Poland, Yugoslavia, Bulgaria, Hungary and the Scandinavian countries." The four most recent cd's by Five Elements have been issued by the French company called Label Bleu. "No, they're not available as free downloads from my website," he says. "I don't *always* want to bump heads with what people are doing commercially."

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden, Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Lluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Herman te Loo, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz, Tony Daenen en Mich Leemans. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de website Jazzweb en de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**